

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

6. BŘEZNA 2022

Z obsahu:

**Svatý Josef - domnělý
Ježíšův otec**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 5. ledna 2022,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatá Perpetua a Felicita
Libor Rösner
- strana 4 -

Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (5)
- strana 5 -

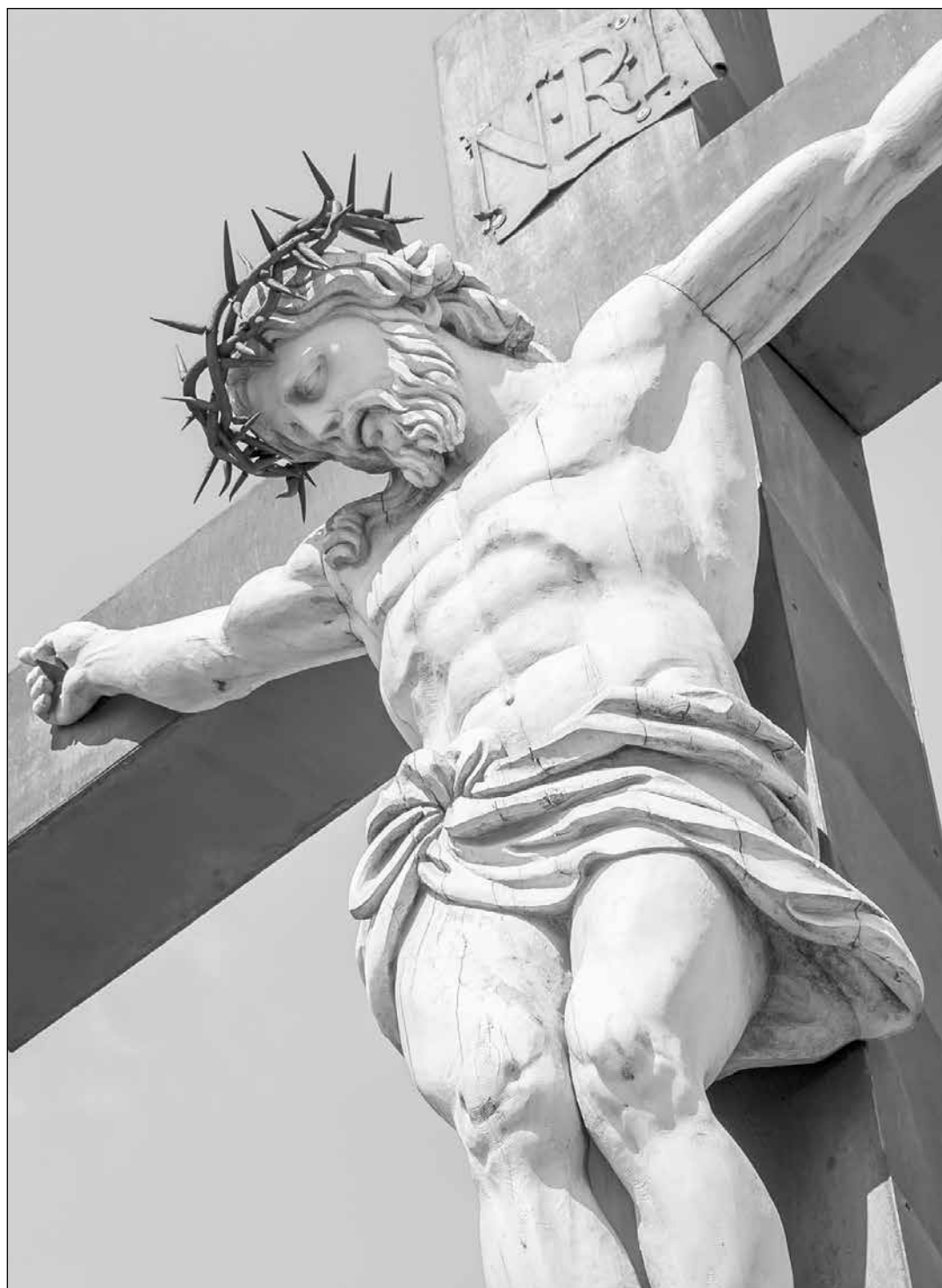
**Tajemství smrti
a vzkříšení (2)**
Joseph Ratzinger -
Benedikt XVI.
- strana 7 -

Kříže bez Krista?
Georg Alois Oblinger
- strana 8 -

**Rozjímání užitečná
pro náš duchovní boj (1)**
P. Louis de Ponte SJ
- strana 9 -

Zemřel
ostravsko-opavský biskup
Mons. František Václav
Lobkowicz O.Praem.
- strana 10 -

Zachránce mladé herečky
- strana 12 -

Svatý Josef - domnělý Ježíšův otec

Katecheze papeže Františka při generální audienci 5. ledna 2022, Řím, aula Pavla VI.

„Hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: »Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.«“ (Mt 1,20-21)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno! Dnes budeme rozjímat o svatém Josefovi jako Ježíšově otci. Evangelisté Matouš a Lukáš ho představují jako domnělého Ježíšova otce, nikoli jako jeho biologického otce. Matouš to upřesňuje a vyhýbá se formulaci „zplodil“, která se v rodokmenu používá

pro všechny Ježíšovy předky, ale definuje ho jako „manžela Marie, z níž se narodil Ježíš, zvaný Kristus“ (Mt 1,16). Zatímco Lukáš to vyjadřuje slovy, že byl Ježíšovým otcem, „jak se věřilo“ (Lk 3,23), tj. že vystupoval jako jeho otec.

Abychom pochopili domnělé či zákonné otcovství Josefa, musíme mít na

paměti, že ve starověku byla na Východě velmi rozšířená instituce adopce, a to více než v dnešní době. Člověk si vzpomene na v Izraeli běžný případ „levirátu“, který je v Deuteronomiu formulován takto: „Když budou bydlet bratři spolu a jeden z nich zemře bez syna, nevdá se žena zemřelého jinam, za cizího muže. Vejde k ní její švagr a vezme si ji za ženu právem švagrovství. Prvorozený syn, kterého porodí, ponese jméno jeho

Pokračování na str. 13

Pokušení, hřích, zpytování svědomí, svatá zpověď... Skutečnosti, které mnozí v době postní rozjímají a prožívají intenzivněji než obvykle. Se zrakem upřeným na Pána Ježíše přibitého na dřevo kříže si snad každý člověk, který o těchto skutečnostech medituje, velmi brzy uvědomí, co svými hříšnými myšlenkami, slovy, skutky, ba i zanedbáními způsobil nejen své duši, svým bližním, ale především svému Spasiteli. Jen opravdu zatvrzelé srdce zůstane chladným při pohledu na Krista trpícího na kříži.

Nikdo se nemůže domnívat, že bude uchráněn d'ábových pokušení, a to i tehdy, když na čas pokušení ustanou. (str. 3) Lukášovo evangelium to dosvědčuje u Pána Ježíše - čteme o dnešní neděli. Jak s pokušením bojovat, obšírně radí sv. František Saleský v dopise sv. Janě Františce de Chantal. (str. 5-6) Možná by nás nebylo napadlo, že i zde je důležité plně se zřici své vůle a sloužit Pánu Bohu tak, jak on chce. Kdo se takto odevzdá, bude nesrovnatelně silnější i v boji s d'ábovými pokušeními, jimž snadněji podléhají ty duše, jejichž vůle vzdorovat je slabá. Je-li tedy vůle člověka sjednocená s vůlí Boží, může si ce duše tohoto člověka očekávat těžká pokušení, ale zároveň je zde jistota, že Pán Bůh nedopustí, aby byla zkoušena více, než by mohla ustát. O nadpřirozené síle Boží milosti svědčí pak zvláštním způsobem křesťanští mučedníci. (str. 4)

Editorial

Čteme-li jejich životopisy, obvykle se hovoří o tom, jak s pomocí Boží obstáli ve zkouškách určených k tomu, aby odpadli od své víry - a je to i barvitě líčeno. Do jaké míry jsme schopni u nich také vnímat i sílu pokušení učinit ústupek a zachovat si svůj pozemský život? Jen duše plně spojená s Trojjediným Bohem v takových chvílích obstojí.

Jistě každý z nás má větší či menší vůli chtít nepodléhat pokušením. Avšak je třeba prosit Pána Boha, aby nám k tomu dal také milost tuto vůli naplnit - bez pomoci Boží to nedokážeme. Když pak člověk přece jen upadne do hříchu, je nutné, aby aspoň po svém pádu ihned litoval, zjednal nápravu a snažil se neupadnout znovu. Je opravdu velmi nesnadné vymanit se z pout hříchu, z d'ábovských pastí - z vlastní zkušenosti to dosvědčil i švýcarský kardinál Gaspard Mermillod, když vyprávěl o obrácení mladé herečky Blanche de Vaudois. (str. 12) Jestliže není radno si zahrávat s pokušením, tím větší nebezpečí zkázy přináší setrávání v hříchu samotném.

K rozpoznání vlastních hříchů výrazně napomáhá každodenní zpytování svědomí. Kdo chce duchovně dobře žít a zůstat věrný Pánu Bohu, nemůže tuto důležitou praxi vynechat. A proto je užitečné vědět více o tom, jak správně

zpytovat své svědomí, aby to přineslo hojný užitek. Inspiraci nacházíme i u autorů z dob nám již poněkud vzdálených, ale platnost duchovních skutečností je trvalá, stejně tak jako rady těch, kdo ve své době pomáhali svým souvěrcům v jejich duchovním boji za spásu jejich duší. (str. 9-11) I my tedy čerpejme z tohoto dvoutisíciletého pokladu církve.

Když už jsme poznali svůj hřích, je třeba jej vyznat ve svaté zpovědi a usmířit se zde s Pánem Bohem, s církví, s druhými lidmi. Klidně se vraťme ještě k minulému číslu Světla, kde jsme o této svátosti pojednali šířeji. (str. 8-11)

Nad tím vším stojí jako záchranný maják kříž, na němž visí zmučené tělo našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista. Poselství Ježíšova kříže zní: „Bůh a člověk Ježíš Kristus podstoupil nejkřutější myslitelnou smrt. Není mu cizí žádné lidské utrpení, žádná bída a opuštěnost od Boha, které by neprožil, žádná vina hříchu, kterou by na sebe nenaložil a nenesl.“ (str. 8) Velkorysejšího Vykupitele lidského pokolení si nelze představit! A my víme, že je to Boží Syn - o to více vyniká naše lidská důstojnost, když se pro naši spásu obětoval Bůh sám. Je na každém člověku, jak tuto skutečnost přijme do svého života a zda pochopí, co způsobuje hřích, koho tím uráží a od koho se jím vzdaluje...

Daniel Dehner

Dnes na počátku Velkého postu tě tvůj Pán nebude vyučovat svým kázáním, ale především svým příkladem. Proto pros Ducha Svatého, aby tě naplnil svým světlem a vedl tě podobně, jako vedl Božího Syna.

U Jordánu jsi byl svědkem, jak Ježíš na sebe opravdu vzal *podobu služebníka*⁽¹⁾, *Božího beránka, který nese hříchy celého světa*⁽²⁾, aby byl nakonec za tyto hříchy obětován. Abys měl plný podíl na ovoci této oběti, máš se 40 dní připravovat. Pak budeš moci ve svém srdci a ve své duši prožít to, co se od prvopočátku o Velikonocích oslavuje: osvobození z otroctví satana, tj. z otroctví hříchu a smrti.

Průvodním jevem tohoto otroctví je duchovní slepota, která se nesmírně rozšířila a která ztěžuje opravdové osvobození. Kolem sebe máš mnoho těch, *kteří upadli do omylu při posuzování, jak Bůh ospravedlňuje, chtějí k němu dojít sami a nepodřizují se Božímu způsobu ospravedlnění*.⁽³⁾ Jak velká je to slepota, když nevidí, že skutečný pramen spásy je tak blízko! Vždyť *ho máš v ústech, ve svém srdci*, jen ho s vírou ústy vyslovit a v srdci přijmout: je to Ježíš Kristus, Boží Syn, který se ti přiblížil právě proto, aby tě vyvedl z otroctví. *Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán*. „Dal nám příklad, jak máme konat pokání a bojovat se zlem, abychom směli slavit velikonoční vítězství.“⁽⁴⁾ Mimo něho není žádná jiná alternativní cesta.

Proto nehledej jinde a u nikoho jiného, co ti může dát jen tvůj Spasitel. Nastup s ním a podle něho cestu k vítězné Velké noci. Co činí? V poslušnosti k Otci a pod vedením Ducha odchází do samoty, daleko od světa a všeho, čím se tento svět pyšní, aby obcoval jen se svým Otcem a současně aby své tělo podrobil postní kázni. Tento jeho příklad je pro tebe velkým darem. Samota je hojivá lázeň pro duši. Je to čas vyhrazený jen a jen Bohu. V úplné odloučenosti ode vši každodennosti, ve styku s ním a v odříkání mají všechny věci opět dostat svůj správný řád, svou pravou hodnotu, aby zrak duše prohlédl a začal opravdově vždy a všude poznávat a zakoušet blízkou přítomnost svého Boha a podle této zkušenosti se naučil rozpoznávat všechny podoby a úklady nepřítel. Jedině uprostřed samoty, zbavené tolika tak snadno dosažitelných příležitostí ke klamnému potěšení a k zahlušujícímu prázdnému rozptýlení,

Požehnání pouště

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní.

tvá duše je pojednou mnohem blíže svému Bohu a může nečekaně okusit a docenit jedinou pravou radost, kterou uprostřed světa tak dlouho přehlížela. Mnohé z toho, co se ti dosud jevilo tak samozřejmé a přímo nevyhnutelné, dokážeš odhalit teprve v odloučenosti samoty jako zbytečnou a zotročující prázdnotu.

Samota je ovšem pro tebe také vzácnou příležitostí k setkání se sebou samým. Tvůj kritický duch zbavený všech svých oblíbených objektů a příležitostí se může konečně věnovat obtížnému úkolu poznat sám sebe. Bez pravdy o sobě nepoznááš pravdu o Bohu ani o svých bližních. Musíš také dobře rozpoznat, kdo je pánem tvé osobnosti, abys mohl její vládu vrátit na správné místo. Tělo podrobené postní kázni ztrácí své opory, jimiž se snaží prosadit svou nadvládu nad tvým duchem. Musí se jednou přesvědčit, že jeho smysly a žádostivostí nemusí mít vždy hned všechno, na co si navykly a co tak samozřejmě a neodbytně požadují. K pravdě o tobě patří především poznání, do jaké míry se shoduje tvá vůle a kompas tvého svědomí s vůlí a směřováním tvého Otce a Stvořitele.

Vstoupit na čas do samoty s Bohem vyžaduje pevné rozhodnutí a radikální krok. Dodej si odvahy. Nenacházíš-li u sebe dosti síly, obrať se na Božího Ducha. Ten, který tě k sobě do samoty zve, pomůže ti také, abys konečně překročil sám sebe. *Řekni Pánu: Jsi mé útočiště, můj Bůh, v něhož doufám*.⁽⁵⁾

Ani to nejdůvěrnější setkání s Bohem tě ovšem nezbaví útoků, které ti připravuje tvůj odvěký nepřítel. Uvědom si při této příležitosti, že před jeho útoky nejsi nikdy a nikde bezpečný. Spíše musíš počítat s tím, že i v samotě znásobí své úsilí, aby tě připravil o její ovoce. To, že si svůj dům vyčistíš a vyzdobíš, je pro něho velkou provokací⁽⁶⁾. Aby tě na tuto skutečnost upozornil, dovolil Pán, aby Zlý přistoupil i k němu. Mohl ho zapudit již při prvním pokusu, ale přesto ho nechává, aby předvedl a vyzkoušel si své osvědče-

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 26,4–10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: »Můj praotec byl potulný Aramejec, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní, hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!« Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8–13

Bratři! Co říká Písmo? „Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci“; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy

Dokončení na str. 11

né lsti. Jak vidíš, vyčerpal je velice rychle: tělesné požitky, lidská sláva, moc a bohatství – to je v podstatě vše, čím disponuje. Ovšem všechny jeho skrz naskrz prolhané nabídky sledují jeden jediný poslední cíl: aby tě přivedl mezi své ctitele a aby ses mu *klaněl*. Dobře si uvědom, že každý sebemenší ústupek jeho svodům znamená krok od služby Nejvyššímu a Nejsvětějšímu zpět k modloslužbě a adoraci satana, a tedy počátek návratu do otroctví, ze kterého tě Ježíš přišel svou smrtí osvobodit.

Neustupuj proto nikdy od svého Pána a *nepřihodí se ti nic zlého*. Vyzývej jeho jméno. On, který sám na sobě zakusil a ještě zakusí d'áblova pokušení, *tě vyslyší a bude při tobě v tvé tísní. On je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vyzývají. Vždyť každý, kdo bude vyzývat jméno Páně, bude zachráněn*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Flp 2,7; ⁽²⁾ srov. Jan 1,29;

⁽³⁾ srov. Řím 10,3; ⁽⁴⁾ postní preface;

⁽⁵⁾ Ž 91,2; ⁽⁶⁾ srov. Mt 12,43–45.

Svatá Perpetua a Felicita

Jejich jména zaznívají v 1. liturgickém kánonu při mši svaté a také v Litanii ke všem svatým. Svědčí to o jejich výjimečnosti. Kdo to byly, tyto ženy, jež došly svatosti na samém počátku 3. století?

Obě pocházely z Thurburba Minus (dnešní tuniská Teburba). Perpetua byla dcerou vysoce postaveného patricije a v dospělosti konvertovala ke křesťanství. O radostnou zvěst měla potřebu se dělit se svým nejbližším okolím. Samozřejmě „za zavřenými dveřmi“, jelikož křesťanské náboženství bylo v tehdejší Římské říši náboženstvím zapovězeným. Císař Septimus Severus oficiálně vyznávání této víry v impériu zakázal a na ty, kdo jeho nařízení přestupovali, se nahlíželo jako na nepřátele státu. Podařilo se jí nicméně obrátit svého manžela, jehož jméno se nedochovalo, bratra Saturuse a některé z otroků – Revocata, Secundula, Saturnina a dívku jménem Felicita, otrokyni.

Na všechno však přišli bdělí strážci práv římských bohů a celá skupinka vyznavačů Ježíše Krista skončila s pouty na rukou. Nejprve je jejich vězňatelé drželi v jednom honosném domě. Tam také celá skupinka přijala svatý křest, do té doby totiž byli teprve katechumeny. Později je čekal převoz do žaláře v nedalekém Kartágu. Perpetua, které bylo něco málo přes 20 let (někdy se uvádí přesné číslo 22), měla v té době krátce po porodu, proto k ní přinášeli její dítě, aby je mohla nakrmit. Felicitu porod čekal, byla v osmém měsíci těhotenství a ze všeho nejvíc se obávala, že porodí až po smrti svých druhů v utrpení (římské právo zakazovalo popravovat ženy v pozhnaném stavu) a bude pak umírat sama, neposilovaná modlitbou ostatních, a vinou toho bude v pokušení odpadnout.

Za Perpetuou docházel ještě do jejich prvního místa věznění její vlivný otec a snažil se ji přesvědčit, aby se zřekla čerstvě nabyté víry – tím by si zachránila život. Ona však o tom nechtěla uvažovat, naopak se snažila přimět ho, aby i on uvěřil v Božího Beránka. Proběhl mezi nimi i tento dialog:

„Otče, vidíš tam ten džbán?“ zeptala se ho. „Ano, vidím,“ opáčil udiveně otec. „A můžeš ho nazvat nějak jinak, jiným slo-

vem?“ – „Ne, to nemůžu.“ – „Tak ani já se nemůžu nazvat jiným jménem než křesťanka.“ Otec ji za tato slova zphlavkoval.

Rovněž vězňatelé celé skupinky se snažili přinutit je, aby veřejně obětovali římským bohům – všichni opakovaně odmítli.

Proběhl s nimi krátký proces vedený prokurátorem Hilarianem, při němž dostali poslední šanci zachránit si život. Pohrdli touto nabídkou a místo zapření Krista ho veřejně vyznali. Perpetuu přitom vězňatelé citově vydírali poukazující na jejího maličkého potomka, kterého jí dávali před oči. Ani to ji nepřinutilo k apostazi. Rozsudek proto zněl: smrt „ad bestiam“, tj. ve spárech divé zvěře.

Mělo se tak stát při gladiátorských hrách v cirku, konaných u příležitosti narozenin císařova syna Publia Septima Gety. Nikoho z odsouzených to nikterak nevyděšilo, naopak se radovali, že mohou zemřít pro Krista. Navzájem se povzbuzovali, aby neochabovali, ba ani se nezalekli. Felicita krátce nato porodila – vinou špatného zacházení ze strany žaláříků byl porod hodně těžký. Dopadl s Boží pomocí dobře, přivedla na svět těsně před mučednickou smrtí zdravou dcerku, kterou posléze adoptoval jeden z tajných křesťanů.

Na skupinku odsouzenců se v předvečer jejich smrti chodili dívat zvědavci. Saturus jedněm takovým řekl: „*To vám pro ukojení vaší nelidskosti nestačí ztřešší hry? Dnes s námi možná i soucítíte, ale zítra při pohledu na naši smrt budete děkovat našim vrahům za zábavu, kterou vám dopřáli, a budete bouřlivě tleskat. Ale podívejte se nám do tváří, abyste poznali, kdy nadejde ten strašný den, kdy budete vy všichni odsouzeni.*“ Někteří z nich se pod dojmem těchto slov obrátili.

Odchodu do arény onoho 7. března 202 (nebo 203) se nedočkal otrok Secundulus, jenž zemřel na následky zranění utrpených při mučení. Ostatní byli předhozeni vyhladovělým šelmám.

Do amfiteátru vcházeli radostně, v očekávání blízkého setkání se Spasitelem. Od-

mítli na sebe přitom vzít kostýmy odkazující na římskou mytologii, ohrazující se, že když nenasykali kadidlo římským modlám, nebudou teď umírat pro Krista v modloslužebných oděvech. Římané kupodivu ustoupili, ale snad v reakci na nezlomnost vězňených křesťanů a jejich varování před trestem živého Boha muže zbičovali a ženy zpolíčkovali. Rány důtkami utrpěli muži ještě jednou – přímo v amfiteátru před očima diváků. „*Ty nás a Bůh tebe!*“ zvolal jeden z bičovaných na Hilariana, kterého rozpoznal mezi sedícími diváky. Perpetua namísto vyhrožování začala zpívat žalm, Felicita se k ní přidala. Obě ženy – mladé matky šly oděny pouze v síti, což i tak bezcitné a krvežíznivé obecnostvo podráždilo, zvláště pohled na včera či předeviděm porodivší Felicitu. Pořadatelé her zareagovali promptně a dali oběma ke spokojenosti diváctva lněné tuniky.

Poté už byla do arény vpuštěna zvěř – na Saturnina s Revocatem nejprve levhart, ten jim však neublížil, proto byl zahnán a nahrazen medvědem. Saturus se stal obětí divokého kance, jenž ho rozpáral svým ostrým klem. Ženy měla sprovodit rozdivočelá kráva. (Římané dbali i na takové detaily, aby usmrcující zvíře bylo stejného pohlaví jako jeho oběť.)

Kráva se vrhla na Perpetuu ze zadu a povalila ji k zemi, poté na Felicitu, kterou podupala. K úžasu všech se Perpetua zvedla, upravila si tuniku a vlasy a pomohla vstát své družce v utrpení.

Protože zvířata odsouzenec až na Saturuse nezabila, byla zahnána a na písek arény vtrhli gladiátoři a celou skupinku Kristových věrných před natěšenými diváky povraždili. Ještě předtím si budoucí mučedníci stačili navzájem předat políbení pokoje. Na Perpetuu přitom připadl nezkušený gladiátor a jeho slabá rána krátkým mečem zvaným gladius nebyla smrtelná – hrot zbraně uvízl na ohryzku. Perpetua uchopila jeho ruce a prudkým pohybem si zavedla hrot meče do hrdla.

Celá skupinka mučedníků byla pohřbena v Kartágu a na tom místě byla za času Konstantina Velikého († 337) vystavěna velkolepá bazilika.

V ikonografii jsou obě ženy snadno k rozeznání – sv. Perpetua bývá znázorňována v patricijském oděvu, sv. Felicita v prostém otrockém šatu bez ozdob.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (5)

10. Baronce de Chantal – I. – č. 260 – str. 611

Obsah:

1. Těžkosti v korespondenci. 2. Umět trpělivě držet oči upřeny na toho, který nás vede. 3. Je velikou věcí chtít. 4. Proto, abychom dobře sloužili Bohu, je třeba sloužit mu tak, jak on chce. 5. Křesťanská prostota v obviňování z hříchu. 6. Pokušení, která pocházejí od Boha a která od něho pocházet nemohou. 7. Pohrdat pokušeními a přijímat souzení.

Annecy, 18. února 1605

Paní,⁽¹⁾

[...]

2. Teď, abych odpověděl na dopis, který mám v ruce, pokud mi to zdraví dovolí, kvůli kterému nemohu ještě sám psát vlastní rukou, protože mi to lékaři zakázali. (Teď jsem mimo jejich poslušnost.) Chválím Boha za stálost, se kterou snášíte souzení. Zaznamenávám však u Vás nějaký neklid a trochu unáhlenosti, které brání poslednímu ovoci Vaší trpělivosti. „Když vytrvává, říká Syn Boží, získáte své životy.“⁽²⁾ Účinek trpělivosti je tedy to, abyste vlastnila dobře svou duši, a čím je trpělivost dokonalejší, tím se stává vlastnictví Vaší duše plnější a výtečnější. Trpělivost je tím dokonalejší, čím víc je osvobozená od neklidu a unáhlenosti. Bůh Vás tedy chce osvobodit od těchto dvou překážek, abyste mohla být velice brzy svobodná od jiných.

Dodejte si však odvahy, prosím Vás o to, nejdražší sestro, snášela jste útrapy cesty jenom po tři roky, a už chcete odpočívat. Dvě věci si pamatujte.

První: že synové Izraele zůstali čtyřicet let na poušti předtím, než přišli do země jejich přebývání, která jim byla přislíbená, třebaže by stačilo šest týdnů, aby člověk tuto cestu pohodlně ušel. Nebylo jim dovoleno zneklidňovat se kvůli tomu, že Bůh je zavazoval jít tolika oklikami a vedl je tak obtížnými cestami. Všichni ti, co reptali, zemřeli předtím, než došli do cíle.⁽³⁾

Druhá: že Mojžíš, největší Boží přítel uprostřed množství lidu, zemřel na hranici země, kde měl odpočívat, kontemponoval ji svými očima bez toho, že by se z ní mohl radovat.⁽⁴⁾ Ach, zalíbilo se Bo-

hu, abychom nehleděli příliš na podmínky cesty, po které jdeme, ale abychom měli oči upřené na něho a na šťastnou zemi, do které nás vede. Co by nám na tom mělo záležet, jestli jdeme po poušti anebo přes pole, když Bůh je s námi a my kráčíme k nebi? Věřte mi, prosím Vás o to, přelstěte, nakolik jen můžete, to, co Vás ohrožuje, když pociťujete, že Vás to ohrožuje, alespoň se na něho ne dívejte, protože jeho vzhled by na Vás zapůsobil víc než samotný pocit bolesti, kterou z toho zakoušíte. Proto mají zavázané oči ti, kterým mají něco useknout. Zdá se mi, že se příliš zastavujete a zkoumáte své trápení.

3. Co se týká toho, o čem mi mluvíte, že je to veliké trápení, chtít a přitom nemoci, nechci Vám odpovědět, že je třeba chtít to, co lze, ale budu Vám říkat, že je velikou věcí před Bohem moci to chtít. Jděte dál, prosím Vás o to, a myslíte na velikou opuštěnost, kterou snášel náš Učitel v Olivové zahradě. Pozorujte tohoto drahého Syna, žádal útěchu po Otcí a vzal to, co mu nechtěl dát, už víc na to nemyslí a už ji nehledá, ale koná dílo našeho vykoupění odvážně, statečně, jako by nikdy nemyslel na to, že žádal o útěchu.

Když jste prosila Otce, aby Vás potěšil, když se mu to nebude líbit udělat to, tak už na to nemyslete, ale ozbrojte se odvahou, abyste vykonala dílo Vašeho vykoupění na kříži, jako kdybyste o tom nikdy neuvažovala a jako kdyby se do Vaší duše nikdy nemělo vrátit světlo a radost. Co chcete? Je třeba vidět a mluvit k Bohu uprostřed hromu a rachotu větru.⁽⁵⁾ Je třeba vidět v hořícím keři a hněvu oheň a trny. Abychom tohoto dosáhli,

je neodmyslitelně nutné, abychom sundali sandály, a velkodušně zapřeli svoji vůli a svoje city.⁽⁶⁾ Boží dobrota, která Vás povolala k tomuto druhu života, který nyní žijete, Vás bude posilovat takovým způsobem, abyste mohla toto všechno dělat: ona sama chce ve Vás uskutečnit svoje dílo.⁽⁷⁾ Použil jsem snad víc slov, než bylo nutné pro tuto argumentaci, ale mějte trpělivost.

4. Zkrátka pro Boží čest se plně zřekněte své vůle. Nevěřte, že Mu budete moci dobře sloužit jinak, protože jinak Mu nikdy nesloužíme dobře, když mu nesloužíme tak, jak on chce. Teď on chce, abyste mu sloužila bez chuti a bez nadšení, uprostřed duchovního odporu a křeče. Tato služba Vám neposkytne uspokojení, ale zanechá Vás spokojenou. Nebude to ve shodě s Vaší chutí, ale bude to odpovídat jeho chuti. Představte si, že byste nikdy neměla být osvobozená od své úzkosti: co byste udělala? Řekla byste Bohu: Já jsem Vaše.⁽⁸⁾ Když moje ubohosti jsou Vaším potěšením, ať poroste jejich počet i doba trvání. V našeho Pána důvěřuji, toto mu řekněte a už na to víc nepomyslete, alespoň už se tím víc nezneklidňujte. Udělejte to teď, smiřte se se svými trápeními, jako byste navěky měli žít spolu. Uvidíte, že když už víc na to nebudete myslet, že budete osvobozená, Bůh bude na to myslet. Když Vy se tím už více nebudete zneklidňovat, Bůh Vám podá lék.

[...]

6. Nemám v úmyslu detailně odpovědět na celý Váš poslední dopis, ale jenom na některé body, které se mi zdají naléhavé. Nejdražší Dcero, nemůžete se domnívat, že pokušení proti Vaší víře a proti církvi by mohla pocházet od Boha. Kdo Vás tedy učil, že Bůh by byl jejich autorem? Jděte temnotami, přes nemohoucnost, skrze odevzdanost a totální vyčerpání, skrze chorý duchovní žaludek, přes vnitřní hořkost, která také nejsladší víno činí hořkým. Pokušení, abyste klela, byla nevěrná a nevěřící, toto ne, toto nemůže pocházet od dobrého Boha: jeho náruč je tak čistá, že nemůže zrodit takové věci. Řekněte jí, prosím Vás, že to znáte, že jsem zaregistroval touhu, která začíná nabírat formu, že se jednou ocitne na místě, kde by mohla sloužit Bohu tělem i hlasem. Uvězněte v zárodku takové myšlenky a řekněte jim, že víte, jak se

chová Bůh v tomto případě. Bůh dovolu-
je, aby zlý duch, tvůrce takových věcí,
přicházel, aby Vám je prezentoval, aby
Vám je prodal, aby je zneuctil. My mů-
žeme ukázat naši lásku k Božím věcem.
Proto, drahá sestro, nejmilejší Dcero, je
to důvod zneklidňovat se a vzrušovat se?
Ne, absolutně ne, můj Bože. Dábel ob-
chází jako lev řvoucí kolem Vás,⁽⁹⁾ tušíte,
že je třeba všechno vložit do naděje, že
nalezneme otevřenou bránu. Takto Bůh
jednal s Jobem, svatým Antonínem, sva-
tou Kateřinou ze Sieny a nekonečným
mořem dobrých duší, které znám, a také
se mnou, který nestojí za nic a nic neví.
Ale proč tomu tak je? Měli bychom kvů-
li tomu ztratit pokoj, moje dobrá Dce-
ro? Nechte, ať vytrvale bouchá, a měj-
te zavřené všechny vchody: dříve anebo
později se unaví, anebo když se neunaví,
Bůh mu přikáže, aby přestal útočit. Pa-
matujete si, co jsem Vám už někdy řekl:
Je to dobré znamení, že dělá tolik hluku
a způsobuje tolik bouří kolem Vaší vůle;
chce tím říct, že není uvnitř.

Odvahu, moje drahá duše. Píšu tato slo-
va s velkou láskou a v Ježíši Kristu. Moje
drahá duše, odvahu, říkám Vám. Dokud
rozhodně můžeme říkat, také bez pocitu
lásky – Ať žije Ježíš! – není důvodu se če-
ho obávat. Neříkejte mi, že se Vám zdá,
že pronášíte tato slova slabě, bez síly a bez
odvahy a děláte to téměř jenom násilně.
Ó Bože, to je svaté násilí, které uchvacu-
je nebe.⁽¹⁰⁾

Vidíte, moje Dcero, moje duše: toto uka-
zuje, že nepřítel vzal a zabral všechno v na-
ší pevnosti, mimo nepřekonatelnou a ne-
dobytnou strážní věž, kterou nelze ztratit
bez rozhodnutí vlastní vůle. Mám právě
v úmyslu mluvit o této svobodné vůli, kte-
rá je celá obnažená před Bohem. Ta sídlí
v nejvyšší a nejduchovnější části naší du-
še a nezávisí na ničem než na Bohu a sa-
ma na sobě. I když všechny ostatní mo-
hutnosti jsou ztracené a jsou podrobené
nepříteli, ona jediná zůstane paní sebe sa-
mé a je schopna mu minimálně ustoupit.

Teď vidíte zarmoucení duše proto, že
nepřítel tím, že okupoval všechny ostat-

ní schopnosti její duše, dělá v nich hluk
a ďábelský rámus? Sotva se může slyšet
to, co se říká a co se koná v této nejvyš-
ší části vůle. Ona má určitě jasnější a ži-
vější hlas než nižší vůle. Zkrátka pozna-
menejte si toto: dokud se Vám pokušení
bude nelíbit, není důvodu se obávat, pro-
tože ono se Vám jediné proto může nelí-
bit, protože ho nechcete.

7. Ostatně, tato pokušení tak nevhodná
pochází ze zloby ďábla. Trápení a utrpení,
které z toho zakoušíme, pochází z Božího
milosrdenství, které proti vůli svého nepří-
tele umí vytěžit z jeho zloby svatý zármutek,
kterým očišťuje zlato s úmyslem ulo-
žit ho do svých trezorů.⁽¹¹⁾ Proto Vám
říkám: Vaše pokušení pochází od ďábla
a od pekla, ale Vaše trápení a zármutek
pocházejí od Boha a z nebe: matky jsou
z Babylonie, ale dcery jsou z Jeruzaléma.
Nedbejte na pokušení a obejměte těžkos-
ti. Jednou, když budu mít více času k dis-
pozici, budu mluvit o zlu, které způsobuje
tyto překážky duchu: jsou to věci, které
nelze popsat několika slovy.

[...]

František, biskup Ženevy
únor 1605

(Pokračování)

Sestavovatel a překladatel: paní Jiřina
Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského
svaté Janě de Chantal. 2020

(Redakčně upraveno)

COMECE nesouhlasí se zanesením práva na potrat do Charty EU

Evropští biskupové reagovali na návrh francouzského prezidenta předlože-
ný v Evropském parlamentu, aby bylo právo na potrat zahrnuto do Listiny zá-
kladních práv Evropské unie.

„Vyjadřujeme hluboké znepokojení a nesouhlas. Jedná se o nespravedlivé řeše-
ní, které je v rozporu s nejdůležitějšími evropskými hodnotami a přesvědčením,“ pí-
ší ve svém prohlášení členové předsednictví COMECE.

Biskupové ujišťují, že souhlasí
s Emmanuelem Macronem, pokud
jde o nutnost hájit a prosazovat evrop-
ské hodnoty, zdůrazňují nicméně, že
jednou z klíčových hodnot je respekto-
vání důstojnosti všech lidí v každé fá-
zi jejich života, zejména těch nejzra-
nitelnějších a nejbezbrannějších, jako
jsou nenarozené děti.

Jak dodávají, uvědomují si tragič-
nost a složitost situací, v nichž se ocit-
tají matky, které uvažují o potratu,
a ujišťují, že péče o ženy, které se kvů-
li těhotenství ocitly v těžké situaci, je
jednou z nejdůležitějších služeb cír-
kve a musí být také povinností naší spo-
lečnosti. „Ženy nelze nechat samotné,
ale nelze ani ignorovat právo nenaroze-

ných dětí na život,“ stojí v prohlášení
prezidia COMECE.

Prezidium COMECE zdůrazňuje,
že řešení, které navrhl francouzský pre-
zident, by bylo také určitým preceden-
tem. Evropské ani mezinárodní právo
totiž právo na potrat neuznává. „By-
lo by to řešení, které je nejen v rozporu
s evropskými hodnotami, ale také hlu-
boce nespravedlivé, postrádá etický zá-
klad a vyvolávalo by neustálé konflikty
mezi občany Evropské unie,“ dodávají
s tím, že takové opatření nemůže být
nikdy chápáno jako „dech nového živo-
ta v našich základních právech,“ jak jej
někteří prezentují.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Tento dopis, jako i předcházející a následující, byl diktován sekretáři světce, který však vlastní rukou, na okraj anebo u některého řádku, dodal různé poznámky, které zde byly na jejich přirozeném místě napsané kurzívou.
- (2) Srov. Lk 21,19.
- (3) Srov. Nm 14,36-37.
- (4) Srov. Dt 34,4-5.
- (5) Srov. Ex 19,16.
- (6) Srov. Ex 3,5.
- (7) Srov. Flp 1,6.
- (8) Srov. Ž 119 (118),94.
- (9) Srov. 1 Petr 5,8.
- (10) Srov. Mt 11,12.
- (11) Srov. Mdr 3,5-6.

Tajemství smrti a vzkříšení (2)

Rozjímání k době postní a velikonoční

Nový člověk

Jan říká, že jeden voják otevřel Ježíšovi kopím bok. Používá při tom totéž slovo, které je použito ve Starém zákoně při líčení stvoření Evy z boku spícího Adama. Ať tento odkaz znamená cokoliv, je jasné, že chce říci, že tajemství stvoření muže a ženy, utvořených jeden od druhého a pro druhého, se opakuje ve vztahu Krista a věřícího lidstva. Církev pochází z otevřeného boku umírajícího Krista, nebo jinak a méně obrazně: právě Pánova smrt, radikalita lásky, sahající až k sebezmaření, činí smrt plodnou. Poněvadž Kristus se neuzavřel do egoismu, nechtěl žít jen sám pro sebe a zachovat sám sebe víc než všechno ostatní, ale dal se otevřít, aby vyšel sám ze sebe a byl zde pro druhé, proto teď jeho moc sahá nekonečně nad něj do všech dob. Otevřený bok je tak symbolem nové koncepce člověka, nového Adama. Označuje Krista jako toho, který je člověkem pro druhé. A snad jen z tohoto úhlu pohledu lze pochopit velmi hluboké výpovědi víry o Ježíši Kristu, tak jako se současně z tohoto hlediska stává zřetelným bezprostřední požadavek Ukřižovaného na náš život. Víra říká o Ježíši Kristu, že je ve dvou přirozenostech jen jedna osoba. V řeckém původním textu dogmatu se říká správněji a lépe, že je jen jedna „hypostaze“, jen jedna svébytnost. V průběhu dějin bylo tomuto textu rozuměno špatně. Jako kdyby Ježíšovu lidství něco chybělo, jako kdyby, aby mohl být Bohem, musel být na nějakém místě snad méně člověkem. Je tomu právě naopak: Ježíš je pravý, směrodatný člověk, jemuž se musí naše lidství přiblížit, aby dosáhlo svého vlastního určení. On je takový člověk právě proto, že není „hypostazí“, „setrváváním u sebe sama“. Vyšší hodnotu totiž, než setrvávat u sebe sama, má neumět a nechtít zůstat stát u sebe, ale vycházet ze sebe od Boha Otce k druhým. Ježíš není nic jiného, než pohyb ze sebe směrem k Otci a k lidem. A právě proto, že je hranice kruhu kolem něho radikálně prolomena, je Syn Boží a Syn člověka v jednom. Protože je zcela pro ostatní, je

zcela sám sebou – to je cíl opravdového lidstva. Stát se křesťanem znamená stát se člověkem, vrátit se do skutečného lidství, což je bytí pro druhé a bytí z Boha. Otevřený bok Ukřižovaného, smrtelná rána nového Adama, je výchozí bod opravdového lidství. „Budou hledět na toho, kdo ho probodli.“

Žádná fata morgana

Podívejme se ještě jednou na otevřený bok ukřižovaného Krista, protože tento pohled je vlastním smyslem Velkého pátku, který chce naše oči odvrátit od všech světských upoutávek, pryč od faty morgany příslibů výkladních skříní k opravdovému ukazateli směru, který jediný nám umí ukázat cestu z bludiště uliček vedoucích jenom kolem dokola. Jan vyjádřil myšlenku, že církev odvozuje svůj nejhlubší původ z probodeného Kristova boku ještě jiným způsobem než tím, který jsme zde již promýšleli. Poukazuje na to, že voda a krev vytekly z rány v jeho boku. Krev a voda jsou pro něho náznakem obou základních svátostí: eucharistie a křtu, jež, každá ze svého úhlu pohledu, tvoří vlastní obsah existence církve. Křest a eucharistie jsou dva způsoby, jimiž jsou lidé vtaženi do životního prostoru Ježíše Krista. Vždyť křest znamená, že se člověk stává křesťanem, že se staví pod jméno Ježíše Krista.⁽¹⁾ A tato existence pod něčím jménem znamená skutečně mnohem víc než jen hru se slovy. Co to znamená, můžeme malinko odvodit z manželství a ze společenství jednoho jména, jež vzniká mezi dvěma lidmi jako výraz provázanosti jejich společného bytí; provázanosti, ve které se toto bytí uskutečňuje.

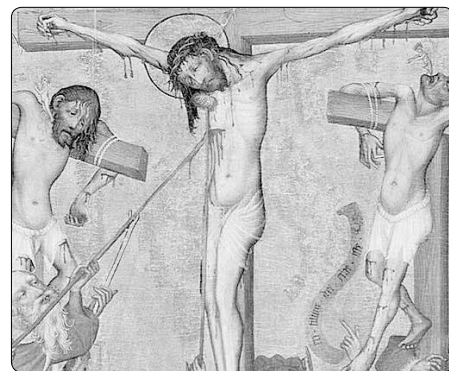
Mé a tvé

Křest, který nás jako svátostný úkon, v němž se stáváme křesťany, spojuje se jménem Krista, má podobný průběh jako manželství: naše existence je proniknuta jeho existencí, můj život je vložen do jeho života, jenž se mi tak stává měřítkem, prostorem mého lidství. Eucharistie je však společenství u stolu s Kristem; chce nás proměnit v něho, a tak nás přivést jedno-

ho k druhému, protože my všichni přejíme tentýž chléb. Tělo Pána, jež nepřijímáme hned do sebe, nás chce vyjmout z nás samých a vtáhnout do sebe a učinit nás tak opravdu svojí církví.

Smrt osvobozuje

Jan odvozuje obě svátosti od kříže. Vidí je tryskat z otevřeného Pánova boku a vidí v tom naplnění několika slov Ježíšovy řeči na rozloučenou: Odcházím a zase k vám přijdu. Tím, že odcházím, přijdu. Můj odchod – smrt na kříži – je sám o sobě už mým návratem. Dokud žijeme, je tělo nejenom mostem, který nás vzájemně spojuje, nýbrž také hranicí, jež nás od sebe odděluje, jež nás uzavírá do

nepřekročitelné sféry našeho já, naší časoprostorové osoby. Otevřený bok se tak stává symbolem nové otevřenosti, jež vychází z Pánovy smrti: Nyní ho už neváže hranice těla. Krev a voda z jeho boku tečou proudem dějinami. Jako zmrtevýchvstalý je Kristus otevřený prostor, který nás všechny volá. Jeho druhý příchod není vzdálenou událostí někde na konci dnů. Začal v hodině jeho smrti, v níž on sám při svém odchodu nově vstoupil mezi nás.

(Pokračování)

Z Joseph Ratzinger: *Das Geheimnis von Tod und Auferstehung. Betrachtungen zur Fasten- und Osterzeit.* Birgit Pottler (ed.). St. Benno-Verlag GmbH, Leipzig.

Přeložil P. Jan Polák
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Německé „Christ“ = „křesťan“ je odvozeno ze slova „Christus“ = „Kristus“. [pozn. překl.]

Kříže bez Krista?

V postní době pohlížíme častěji na kříž Kristův. V posledních dvou postních týdnech je zahalený, aby se pak na Velký pátek slavnostně odhalil a uctíval. Ovšem s křížem to nemají snadné nejenom lidé stojící mimo církev, ale i zastánci církve.

Před několika desetiletími navrhla biskupka protestantské církve Maria Jepsenová nahradit kříž jesličkami. Toto je prý podstatně pozitivnější symbol víry. Citliví rodiče požadovali odstranění kříže z mateřských školek a škol, protože se báli, že pohled na mrtvého muže v dětech může zanechat trvalé psychické poškození. Také když se v německých kinech promítal film Mela Gibsona „Pašije“, zrazovali představitelé [německé] církve, včetně předsedy biskupské konference Karla Lehmana, od podívané na film, že je příliš drastický.

Mentalita moderní Evropy se vyznačuje vyhýbáním se bolesti za každou cenu. Před utrpením člověk rád zavírá oči – před utrpením vlastním nebo i utrpením druhých lidí. Je tedy pohled na Ukřižovaného pro dnešního člověka vůbec ještě přijatelný? Většina obchodů s devocionáliemi reagovala už dříve na tento citový stav svých zákazníků: Nabízí se barevné kříže s různými vyobrazeními jako je sluníčko, louka s květinami, hrající si děti nebo duha. Často se k tomu přidává doplňující nápis jako „Bůh je radost“, „Jsem s tebou“ apod. Zkrátka dnes je možné vidět na kříži všechno možné, jenom stále řidčeji Ukřižovaného. Už delší dobu bylo možno pozorovat tento trend a pokračuje dále. Jako upomínka na první sv. přijímání se dávají veselé obrázky.

Kultura zábavy pronikla také do církve. Bůh smí být jenom přátelský a dobromyslný. Často je snižován na radostného průvodce životem, který nesmí mít na člověka žádné požadavky, ani mu ukládat nějaká břemena. O utrpení nebo vůbec o zástupné oběti Krista se už nemluví. Protože řeč o oběti a smrti Kristově by naprosto nutně vyvolávala také zmínku o lidském hříchu.

Stejný trend se dá pozorovat v nejrůznějších oblastech života. Mnoho hrobů není už ozdobeno ukřižovaným Kristem, nýbrž v nejlepším případě křížem bez korpusu, pokud není nahrazen symbolickými nebo obraznými znázorněními nejrůznějšího druhu. Zvláštní oblibě se těší zobrazování andělů. Nezřídka se tu projevuje esoterický myšlenkový obsah.

Stále méně se setkáváme s kříži u cest, jimiž se dříve vyznačovala zejména venkovská krajina. Dokonce mešní roucha změnila svoji podobu. Jestliže dříve na klasických ornátech byl kříž nejoblíbenějším zobrazením, na moderních jej zpravidla nenajdeme. Protože také zde nabídku určuje poptávka, znamená to, že se sami kněží těžce vyrovnávají s Ukřižovaným.

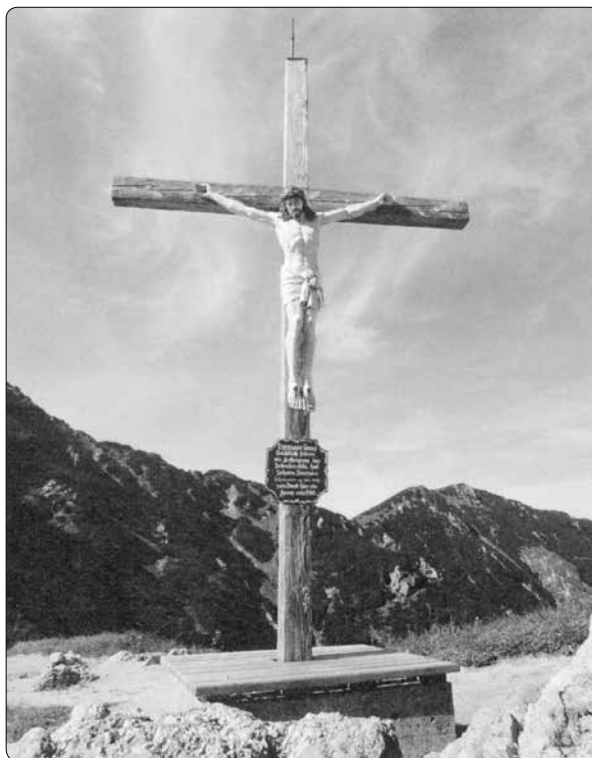
Každá doba má svoje vyjádření zbožnosti a svoje vlastní zobrazení krucifixu. V romantice neukazoval Pán na kříži stopy utrpení. Již na kříži byl zobrazován jako vítěz, který překonal všechno utrpení. Tím se zdůrazňovala křesťanská víra ve zmrtvýchvstání, čímž se odlišovala od jiných náboženství. Umělci barokní doby, kdy byl celý Západ už dlouho křesťanský, se pokoušeli detailními vyobrazeními představit Krista jako zuboženého člověka, který byl úplně zne-

tvořený. Pozorovatel se mohl vzhledem ke svému utrpení cítit povzbuzen, že také jeho Pán a Bohu nebylo cizí žádné utrpení, a že je dokonce dobrovolně vzal na sebe. Když v Evropě řádil mor, existovala dokonce zobrazení Ukřižovaného s morovými hlízlami. Tady vidíme zvláště zřetelně, že kříž je odpovědí na otázky a problémy lidí.

Dnes touží zvlažnělá společnost po „změkčilé spiritualitě“. Utrvuje sama sebe ve svém zapominání na věčnost tím, že očekává od Boha pomoc na tomto světě. Utíká od zřetelných pravd víry a je rychle připravena odsunout je stranou označením za „fundamentalistické“. Změkčilá společnost potřebuje změkčilé náboženství, které odstraní všechno nepříjemné, tedy i téma utrpení. Ale víra zbavená obsahu se rychle stává spirituálně zbarveným humanismem, nenáročnou řečí o krásném počasí, která ztratila svoji sílu. „Jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není.“ (Mt 5,13)

Náboženství bude pro lidi životní pomocí jenom tehdy, když nebude zlehčovat obtížné otázky, ale uchopí je a konfrontuje s poselstvím víry. Utrpení člověka se musí brát stejně vážně jako utrpení Kristovo. K otázce o smyslu lidského utrpení neexistuje totiž žádné vysvětlení, jenom pohled na toho, který se dobrovolně podílel na našem utrpení.

Avšak u kříže Kristova se tříbí duchové ve všech dobách. Už svatý Pavel říká, že to, co je pro jedny „pobuřujícím pohoršením“, pro ty, kteří věří, je však „Boží silou a Boží moudrostí“. Právě takový mučičí nástroj, jakým je kříž, proměňuje Bůh obětí smrti svého Syna v symbol spásy. Je to Ukřižovaný, který přináší vykoupení. To je poselství každého kříže: Bůh a člověk Ježíš Kristus podstoupil nejkřutější myslitelnou smrt. Není mu cizí žádné lidské utrpení, žádná bída a opuštěnost od Boha, které by neprožil, žádná vina hříchu, kterou by na sebe nenaložil a nenesl. Ukřižovaný Kristus dává také dnešнему trpícímu člověku svoji důstojnost.

Z Der Fels 3/2020 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Rozjímání užitečná pro náš duchovní boj (1)

ÚVOD

„Svatý Vilém († 1209, biskup, svátek 10. ledna) zpytoval každodenně velmi pilně svoje svědomí, což má činit každý své spásy dbalý křesťan. Abychom to pak s prospěchem konali, je třeba dle rady a příkladu světců nejprve děkovat Bohu za všechny milosti v uplynulém dni nám prokázané, a potom prosit o dar osvětlení, abychom dobře poznali, v čem jsme pochybili. Dále vzpomínejme, kde jsme za celý den byli, co jsme činili, s kým se sešli a rozmlouvali, kterých hříchů jsme se dopustili a co dobrého jsme zanedbali. Hned potom vzbudíme dokonalou lítost nad poznanými hříchy a prosíme za odpuštění pro zásluhy Ježíše Krista. Naposled učiníme pevné předsevze-tí, že se polepšíme. K tomuto každodennímu zpytování svědomí, jež se koná před spaním, není třeba dlouhého času, stačí nemnoho minut, a přece je tato krátká pobož-nost jedním z nejlepších prostředků, jimiž křesťan dokonalosti nabývá a spásu duše své si zabezpečuje.“ (František Ekert: *Církev vítězná*, 1892, sv. I, str. 67)

Tento návod k dobrému zpytování svědomí je obsírněji vysvětlen otcem jezuitou Loui-sem de Ponte v následujících ná-mi vybraných šesti rozjímáních.

* * *

O ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ KONANÉM KAŽDÝ VEČER

Jedním z nejučinnějších prostředků, jak očistit svou duši, je nepřetržitě konání zpytování svědomí každý den před spánkem, jak nám svatí otcové a duchovní vůdci velmi doporučují. Tomuto způsobu zpytování svědomí v pěti krocích nás též učil náš zakladatel sv. Ignác a je považován za nejučinnější, se kterým jsem se kdy setkal, protože obsahuje ty nejlepší modlitby pro lidi ze všech postavení.

1. Rozumí se, že každý den se proviníme dvěma dluhy k našemu Pánu, ačkoli jsou velmi odlišné a z jiného důvodu. Ten *první* dluh je za nesčetné dary, které od Boha přijímáme. Ten *druhý* je za nesčetné hříchy, kterými proti Bohu hřešíme. První je splacen díkyčiněním, druhý pak lítostí. Potom dává smysl, abychom

na konci každého dne odčinili obě provinění a začali tím prvním, neboť to nás uschopňuje, abychom odčinili to druhé, a také proto (jak říká sv. Basil⁽¹⁾), že když se začínáme modlit, nemáme vždy započít prosbami, co potřebujeme; ale je vhodné někdy započít chválou všemohoucího Boha, vzdáváním díky za milosti, které nám udělil; a tímto si pak uvědomujeme, že hledáme především Boží slávu, které si ceníme více než všech ostatních věcí. Díkyčinění nám také poslouží (jak říká sv. Tomáš⁽¹⁾) jako prostředek k vyslyšení našich proseb, když Bůh vidí, že jsme vděční za to, co nám již daroval.

2. Kromě toho, když se chystám rozpoznat urážející zápach svých hříchů, ať ve mně takto vyvolají takový odpor a smutek, jako by mě měly zcela pohltit, je dobré (jak říká sv. Bernard⁽²⁾) připomínat si Boží vlastnosti, Boha za ně chválit, brát tuto „uzdu chvály“, kterou vložil do mých úst, abych nebyl „zahlazen“ (srov. Iz 48,9). A přestože je pravda, (jak říká sv. Bonaventura⁽³⁾), že není vždy nutné zachovat toto pořadí, když se začínáme modlit, přesto pro tento účel zpytování svědomí je to velmi vhodné, jak bylo právě vyloženo.

Bod I.

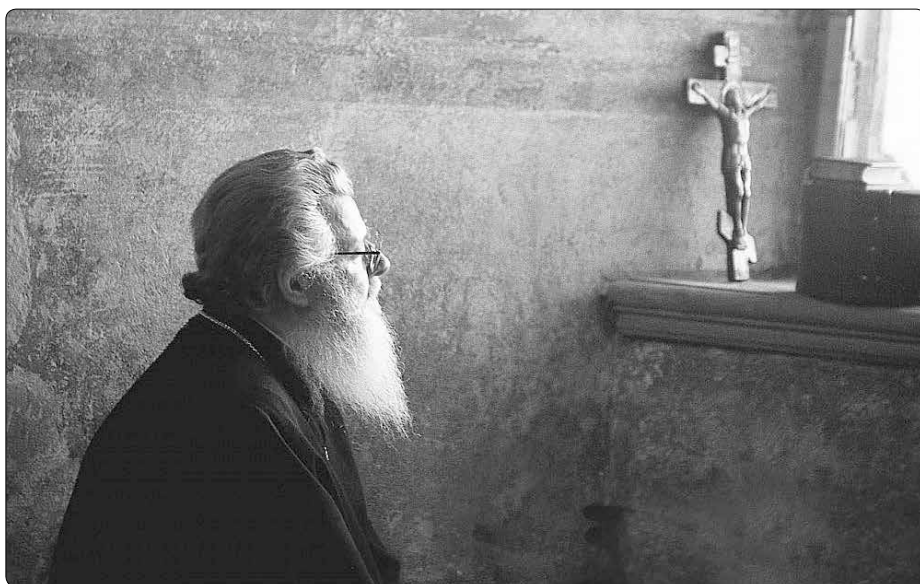
V prvním kroku si mám *krátce vzpo-menout na milosti*, které jsem od Pána obdržel, jak na obecné, tak i zvláštní, a především na ty, které mi prokázal ten

to dnešní den, a pak za ně ze srdce poděkovat a uznat, že jsou velké a z dobrotivosti Boží a že mi je daroval z velké lásky a navzdory mé ubohosti, že jsem je obdržel bez zásluh. A když je jednu po druhé rozpoznám, mohu říci: „Vzdávám ti díky, ó můj Bože, že jsi mě stvořil z ničeho a tento den jsi mě zachoval naživu! Vzdávám ti díky, že jsi mě vykoupil svou drahocennou Krví a stal jsem se křesťanem a údem tvé církve! Požehnaný buď, že jsi mě tento den živil i šatil a uchoval od velikého nebezpečí duše i těla a vnukl jsi mi mnoho dobrých vnuknutí, napomohl mi vykonat mé povinnosti atd. Vše dobré, co je ve mně, jsi ty a tobě náleží za to chvála; a za vše tobě patří díky, které ti mohu vzdát z celého svého srdce. A prosím všechny kúry andělů, aby tebe za mě chválili a vzdávali tobě díky za milosti, které jsi mi udělil!

Bod II.

Druhý krok spočívá v tom, že poprosím našeho Pána, aby mě *osvít*il, abych poznal své *hříchy*, daroval *milost*, abych jich *litoval*, a pro mou ubohost tak vyslovím tři prosby pro tento účel.

Ta první je o velké zapomnětlivosti mé *paměti*. Druhá je o velké slepotě mého *rozumu*. A třetí je o velikém chladu mé *vůle*. Je zřejmé, že mě zlo pevně spoutává tímto trojitým provazem, který stěží přetrhnu, neboť některé hříchy zapomenu stejně jako je spáchám, další pak konám

skrže nevědomost, pro kterou hříchy neznám, a těch, o kterých vím, se dopustím skrže svůj velký chlad, a pak jich nelituji tak, jak bych měl.

Rozhovor. – Proto, ó můj Bože, skrže své vnuknutí vysvobod' mě z mé zapomnětlivosti; svým světlem osvěcuj mou temnotu rozumu a svým ohněm lásky vyžeň chlad z mé vůle, abych své hříchy poznal a takovým způsobem je oplakával, abych obdržel jejich odpuštění.

Bod III.

1. Po této modlitbě pozvednu srdce k všemohoucímu Bohu a pohlédnu na něj jako na Soudce, který mě bude soudit s velkou přísností, a budu prohledávat (jak říká Sofoniáš) kouty „Jeruzaléma“ (kterým

je má duše a její mohutnosti) „se svítlnami“ (srov. Sof 1,12), abych objevil všechny hříchy, které v ní jsou, byť jsou sebestěší; a budu *zpytovat* nejen (jak říká David) *nespravedlnost*, ale i „spravedlnost“ (srov. Ž 75,3) a dobré skutky, které se smíchaly dohromady se zlými okolnostmi.

2. Po tomto rozvažování naplněn bázni před tváří Boží začnu *zpytovat* všechny *hříchy*, kterých jsem se dopustil *myšlením, slovy i skutky*, a též *zanedbáním*; a velmi pozorně se budu snažit najít, zda nemám některý z těch, jež David nazývá „skryté hříchy“ (srov. Ž 19,13), kterých jsem se dopustil z neznalosti nebo zavinenou ukvapeností, anebo skrže mylné představy či lsti ďábla, a pokládal jsem je za dobré skutky ctností, zda jsem po-

kládal za horlivost to, co je hněvem. Zde dobře poslouží první body u úvah k sedmi hlavním hříchům, Desateru, smyslům a mohutnostem duše; neboť v nich je vyloženo vše potřebné pro časté a vytrvalé zpytování.⁽⁴⁾

3. Způsob tohoto zpytování svědomí by měl být takový, že *si rozdělíme den na části* a budeme rozvažovat, co jsme vykonali první dvě hodiny toho dne, pak v dalších dvou hodinách a budeme oddělovat plevy od zrn, a pokud naleznu jakékoliv dobro, připočtu to s díky Bohu; naleznuli však zlo, připočtu to mé porušené svobodě a se vším se v hlubokém zahanbení vyznám všemohoucímu Bohu, jak řekl David – „vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti“ (Ž 32,5), tedy rozhodnu se

Zemřel ostravsko-opavský biskup Mons. František Václav Lobkowicz O.Praem.

Ve věku 74 let zemřel ve čtvrtek 17. února 2022 biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. František Václav Lobkowicz. Na věčnost byl povolán zaopatřený svátostmi v Městské nemocnici v Ostravě, kde byl krátce hospitalizován. V čele diecéze stál od jejího založení v roce 1996.

Biskup František Václav Lobkowicz se narodil 5. ledna 1948 v Plzni. Jeho rodiči byli Jaroslav Claude, kníže z Lobkowicz, a Gabriela z Korff-Schmising-Kerssenbrocku. Pocházel z pěti sourozenců. Mladší bratr Filip Zdeněk Lobkowicz je opatem premonstrátského kláštera Teplá u Mariánských Lázní. Členem řádu premonstrátů byl také zesnulý biskup. Slavné sliby složil 10. srpna 1972 v Chotěšově.

František Václav Lobkowicz studoval teologii v Litoměřicích a rakouském Innsbrucku. Na kněze byl vysvěcen Františkem kardinálem Tomáškem 15. srpna 1972 v Praze. Kněžskou službu však mohl vykonávat daleko od svého domova. Působil ve farnostech Frýdek, Jablunkov, Český Tešín a Ostrava-Mariánské Hory.

Papežem Janem Pavlem II. byl 17. března 1990 jmenován titulárním biskupem v Catabum Castra a světi-

cím biskupem pražské arcidiecéze. Biskupskou konsekraci přijal 7. dubna 1990 v Praze, kde působil až do roku 1996. Po zřízení ostravsko-opavské

diecéze papežem Janem Pavlem II. byl 30. května 1996 jmenován prvním sídelním biskupem nově zřízené ostravsko-opavské diecéze. Intronizace proběhla v ostravské katedrále Božského Spasitele 31. srpna 1996.

Současně se založením diecéze čekala na prvního sídelního biskupa řada úkolů. Od zřízení diecézní kurie, vytvoření týmu spolupracovníků, zakládání pastoračních center až po stavbu budovy biskupství na Kostelním náměstí, která byla otevřena v roce 2000. Biskup František Václav Lobkowicz vysvětil desítky kněží, nejen pro svou diecézi, ale také pro řeholní komunitu premonstrátů a další řeholní řády.

Biskupskou službu mu začaly v posledních šesti letech komplikovat zdravotní problémy. V roce 2016 podstoupil náročnou operaci. Po zotavení se znovu zapojil do služby. V roce 2017 byl pro diecézi jmenován pomocný biskup Mons. Martin David, který se 1. června 2020 stal apoštolským administrátorem diecéze a převzal úkoly spojené s jejím vedením.

Pohřební mše svatá a poslední rozloučení s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem se uskutečnily v sobotu 26. února 2022 v 11 hodin v ostravské katedrále.

R. I. P.

*Zdroj: www.doo.cz,
Mgr. Bc. Pavel Siuda
(Redakčně upraveno)*

vyznat své hříchy Bohu, a ne je omlouvat, nebudu je zlehčovat, ale budu je pokládat za nespravedlnost, které jsem se dopustil proti všemohoucímu Bohu; neboť toto je jediná cesta, jak získat odpuštění.

Bod IV.

1. Čtvrtým krokem je pak *projevit* tak velký *smutek* nad spáchanými hříchy, aby se stal lítostí, ve které především lituji, že jsem urazil všemohoucího Boha, mé „*summum bonum*“, mé „*nejvyšší dobro*“, kterého chci milovat nade všechny stvořené věci; neboť touto dokonalou lítostí jsou hříchy odpuštěny, když je pak vyznám v nejbližší možné době, jak se stalo u samotného Davida, který řekl „svoji nepravost jsem nezakrýval“ (Ž 32,5), a pak hned dodává: „A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.“ A sotva dořekl tato slova před prorokem Natanem: „Zhřešil jsem proti Hospodinu“, prorok mu odpověděl: „Týž Hospodin tvůj hřích sňal.“ (2 Sam 12,13) Tedy, když při zpytování svědomí večer řeknu všemohoucímu Bohu z celého svého srdce: „Lituji, můj Bože, že jsem tě urazil, protože tě miluji nade vše stvořené věci a raději bych je všechny ztratil, než se dopustil hříchu; a s tvou milostí chci vyznat všechny svoje hříchy a s pevným předsevzetím se již k nim nevrátit,“ v témž okamžiku jsem ospravedlněn. A pokud bych té noci náhle zemřel bez možnosti své hříchy vyznat, přestože bych se dopustil mnoha smrtelných hříchů, nebudu pro ně zatracen.

2. Abych vzbudil tuto lítost, je velmi vhodné, abych *srovnal* první krok s třetím, tedy velké *milosti*, které mi ten den *všemohoucí Bůh* projevil, s *hříchy*, které jsem *spáchal*⁽⁵⁾, a zastyděl se, že jsem urazil tak dobrotivého Boha a štědrého dárce, a měl smutek z toho, že jsem na takové dary odpověděl takovými urážkami.

Bod V.

V pátém kroku je třeba vykonat dobré předsevzetí, s Boží milostí se napravit nadcházejícího dne a neupadnout do stejných hříchů, a to s takovou upřímností, s jakou David říká: „Co jsem přísahal, to splním, držím se tvých spravedlivých soudů“ (Ž 119,106) navždy; ne jen jeden den, ne dva dny, ale po celý život a celou věčnost. A aby se tak stalo, je nezbytné kromě toho, co bude řečeno v následujícím

cím rozjímání⁽⁶⁾, zpytovat okolnosti, které napomohly mému pádu, jako je místo, osoba, a předsevztí si, že se těmito okolnostem vyhnu, pokud mohu, a pokud nemohu, rozhodnout se být více obezřelý a být v nich více opatrný. Poněvadž však naše rozhodnutí jsou velmi slabá a nestálá, pokud je náš Pán svou milostí neposílí a nerozvine, musím též prosit, aby, když mi dal „vůli chtít“, mi daroval také milost vůli naplnit⁽⁷⁾. Zakončím tedy modlitbou „Otče náš“ s krátkou pauzou u posledních tří proseb s touto horoucí modlitbou.

Rozhovor. – Vyznávám, ó můj Bože, dvě viny, že mám dva dluhy za tvou štědrost a za mé hříchy. Co jsem nyní vykonal, je jen malá náhrada za ně; obětují ti tedy

nejdražší Krev tvého Syna prolitou s nekonečnou láskou, s dikůvzdáním a s velkým smutkem a bolestí. Proto tě prosím, odpusť mi mé viny a pomoz mi, abych se k nim již nevrátil. Nedovol, abych upadl do pokušení, které na mě útočí, a vysvobod mě ode všeho zla pro slávu tvého svatého jména! Amen.

(Pokračování)

Zdroj: Louis de Ponte, S. J. Meditations on the mysteries of our holy Faith. Richardson and Son, London 1852. Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ *De const. Monast.*
- ⁽²⁾ STh 2, 2, q. 83, art. 17.
- ⁽³⁾ Serm. 11, in cant. c. 48,9.
- ⁽⁴⁾ *In speculo disciplinae*, p. 2, c. 6.
- ⁽⁵⁾ Tyto úvahy budou v dalších kapitolách. [pozn. překl.]
- ⁽⁶⁾ Sv. Řehoř, lib. XXV, mor. c. 26.
- ⁽⁷⁾ Kapitola „O dalším zpytování svědomí konaném třikrát denně podle neřestí, aby byly vykořeněny“ – bude v dalším čísle. [pozn. překl.]
- ⁽⁸⁾ Srov. Flp 2,13: „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

ústý vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: „Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.“ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť „každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen“.

Evangelium - Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladoval. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psá-

no: »Nejen z chleba žije člověk.«“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: »Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!«“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: »Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponosou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.«“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: »Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!«“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Zachránce mladé herečky

Nikdo nikdy nepochyboval o pravosti této téměř neuvěřitelné milosti svaté zpovědi, jejímž svědkem se stal kardinál Gaspard Mermillod (1824–1892) ze Švýcarska, biskup diecéze Laussane-Ženeva. Tehdy byl ještě mladým knězem. Později mnohokrát svědčil a vyprávěl o tom, co zažil během pastorační návštěvy u Ženevského jezera.

Jednoho dne pozdě večer byl otec Mermillod na smrt unavený z pastorační práce, když ho vyrušilo hlasité klepání na dveře. Venku stál elegantně oblečený mladý muž a zdvořile žádal kněze, aby druhý den ve stejnou hodinu přišel k vážnému případu, k jisté dámě v ohrožení života. Mladý kněz si tedy zapsal adresu a další den večer, přesně jak slíbil, se ocitl před krásnou, jasně osvětlenou vilou uprostřed zahrady s nádherným výhledem na Ženevské jezero. Otevřenými okny se ozývaly veselé hlasy a smích. Poněkud zmaten otec Mermillod zazvonil, a když se zeptal sluhy na umírající nemocnou ženu, ten mu jen překvapeně odpověděl, že zde není nikdo nemocný a že adresa, kterou dostal, je pravděpodobně nesprávná.

„Toto není Villa Violet a nejsme na Rue Valois?“ zeptal se kněz. „Máte pravdu, pane,“ odpověděl sluha, „ale asi jde o nedorozumění.“ Majitel domu, který se k němu přidal, s lítostí dodal: „Je nám velice líto, že vás někdo pozval na návštěvu bez našeho vědomí. Nedokážeme si představit, kdo to byl a jaký měl motiv pro takovýto zert. Nikdo v domě není nemocný, nepatříme k vašemu náboženství a právě teď máme večeři s přáteli z divadla. Chtěl byste se k nám přidat?“

V naději, že si s těmito umělci pohovoří o Bohu, duchaplný otec Mermillod přijal pozvání a podrobně jim vyprávěl o tajemném návštěvníkovi, který ho sem poslal. „Je nám velkým potěšením, že jste zde mezi námi. To je ale zvláštní zážitek!“ řekla paní domu a laskavě ho představila zvědavým hostům z divadla, většinou protestantům, volnomyšlenkářům a ateistům, kteří se ještě nikdy osobně nesetkali s katolickým knězem. Netrvalo však dlouho a jeho pozorní posluchači mu kladli přímé otázky týkající se víry, přičemž je nejvíce zajímala svatá zpověď. Chtěli o ní vědět všechno. Výřečný otec Mermillod hovořil moudře, realisticky a nadšeně o kráse této svátosti.

Když se chtěl mladý kněz pozdě večer rozloučit s hostiteli a odejít, zastavila ho mladá herečka a odvedla bokem: „Otče, mohu s vámi zítra mluvit? Musím vám říci něco velmi důležitého a myslím, že dokážu vyřešit záhadu tajemného návštěvníka, který vás k nám dnes večer našťěstí přivedl. Pro některé z nás jste vykonal necenitelně mnoho dobrého.“ Otec Mermillod se ochotně domluvil na setkání s mladou herečkou Blanche de Vaudois.

Druhý den přišla na dohodnuté setkání přesně. „Otče, jsem katolička,“ vysvětlila, „jedna z vašich zbloudilých ovcí. Jsem neteř hraběnky de Vaudois, která s mateřskou starostlivostí vychovávala mého bratra i mne. Po mém brilantním uvedení do společnosti jsem byla uznávána, všichni se ucházeli o moji náklonnost a oslavovali mě. Postupně jsem z toho úplně ztratila hlavu. Obdařena tím, co lidé nazývali »božským hlasem«, jsem navzdory prosbám své drahé tety a bratra hleda-

Kardinál Gaspard Mermillod

la štěstí na jevišti. Téměř jim to zlomilo srdce, ale mě čekal velký úspěch a dlouhé roky jsem byla hvězdou našeho divadla. Opustila jsem víru. Růžence jsem se držela jen proto, že mě můj bratr v posledním dopise na smrtelném loži úpěnlivě prosil, abych se této modlitby nikdy nevzdala. Před několika měsíci začala moje hvězda zapadat. Na mé místo přišla jiná mladá herečka. Nervy jsem měla na prasknutí. Chyběl mi můj obvyklý šarm, moje někdejší pověst a prestiž, které mě předtím vždy zachránily. Můj kalich neštěstí byl plný až po okraj. Včera večer jsem byla rozhodnutá se vším skončit. Měla jsem to dobře naplánováno. Už jsem si také vybrala místo v jezeře, kde jsem se chtěla utopit. Ani ve snu by mě nenapadlo, že mě něco odradí od mého plánu. Neměla jsem strach ze smrti, protože moje mysl byla zamlžená a moje srdce jako by vyhaslo. Cítila jsem se v rukou jakési temné síly, která mě převyšovala. Víte, to jsem byla já, ta nemocná dáma. Nemocná až na smrt, ke které vás zavolal váš tajemný návštěvník – můj zesnulý bratr. Popis, který jste uvedl, na něho sedí tak přesně, že určitě nemůže jít o omyl. Hluboce zarmoucen slíbil ve svém posledním dopise, že se za mě bude neustále modlit před Božím trůnem. Otče, můj bratr a vy jste mě zachránili! Pokud mě uznáte za hodnou, jsem připravena vyzpovídat se.“

Otec Mermillod okamžitě odvedl herečku do zpovědnice, připravil ji a po zpovědi jí slavnostně udělil rozhřešení. Jen pár dní poté zrušila Blanche smlouvu s divadlem a před odchodem ze Ženevy ještě jednou navštívila otce Mermilloda. Ani ne rok nato mu sestra Dominika od svatého růžence, předtím Blanche de Vaudois, napsala ze svého nového domova, z dominikánského kláštera: „Našla jsem zde dokonalý klid. Nyní můj »božský hlas« slouží k Boží oslavě. Drahý otče, použijte můj příběh, jak jen budete chtít. Možná pomůže zachránit jiné duše, podobné té mojí, před jejich konečnou záhubou.“

*Pramen: Fr. Paul O'Sullivan OP,
The Secret of Confession.*

Tan Books and Publishers, Illinois 1992

*Z Vítězstvo Srdca 141/2021
přeložil a upravil -dd-*

Svatý Josef – domnělý Ježíšův otec

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

zemřelého bratra, aby jeho jméno nebylo z Izraele vymazáno.“ (Dt 25,5-6) Jinými slovy, rodičem tohoto dítěte je švagr, ale zákonným otcem zůstává zemřelý, který novorozenému dítěti poskytuje veškerá dědická práva. Tento zákon měl dvojitý účel: zajistit potomky zesnulého a zachování pozůstalosti.

Josef jako oficiální otec Ježíše využívá práva dát svému synovi své jméno a právně ho uznat. Právně je otcem, ale ne generativně, nezplodil ho.

Ve starověku bylo jméno synonymem identity člověka. Změna jména znamenala změnu sebe sama, jako v případě Abrahama, jehož jméno Bůh změnil na „Abrahám“, což znamená „otec mnoha“, „neboť“ – jak říká kniha Genesis – „bude otcem mnoha národů“ (Gn 17,5). Totéž platí o Jákobovi, který je nazýván „Izrael“, což znamená „ten, kdo bojuje s Bohem“, protože bojoval s Bohem, aby ho přiměl dát mu požehnání (srov. Gn 32,29; 35,10).

Především však pojmenovat někoho nebo něco znamenalo potvrdit svou autoritu nad pojmenovaným, jako to udělal Adam, když dal jméno všem zvířatům (srov. Gn 2,19-20).

Josef už věděl, že pro Mariina syna je připraveno jméno od Boha – Ježíšův pravý otec, Bůh, mu dal jméno – jméno „Ježíš“, což znamená „Pán zachraňuje“, jak mu vysvětlil anděl: „Neboť on zachrání svůj lid od jeho hříchů.“ (Mt 1,21) Tento zvláštní aspekt postavy Josefa nám dnes umožňuje přemýšlet o otcovství a mateřství. A to považuji za velmi důležité: přemýšlet o otcovství v dnešní době. Žijeme totiž v době notorického osiření. Je to zvláštní: naše civilizace je tak trochu sirotek a toto osiření je cítit. Kéž nám postava svatého Josefa pomůže pochopit, jak vyřešit pocit osiřelosti, který nás dnes tolik zraňuje.

Nestačí přivést na svět dítě a říci, že jste také jeho otcem nebo matkou. „Otcové se nerodí, ale stávají se jimi. A nestávají se jím jen proto, že přivedete na svět dítě, ale protože za ně přebíráte odpovědnost. Pokaždé, když někdo přebírá odpovědnost za život druhého, v jistém smyslu vůči němu

uplatňuje otcovství.“ (*Patris corde*) Mám na mysli zejména všechny ty, kteří se otvírají přijetí života cestou adopce, což je velkorysý a krásný postoj. Josef nám ukazuje, že tento typ svazku není druhotný, není to nic vedlejšího. Taková volba patří k nejvyšším formám lásky, otcovství a mateřství. Kolik dětí na světě čeká, až se o ně někdo postará! A kolik manželů si přeje být otci a matkami, ale z biologických důvodů toho nejsou schopni; nebo, i když už děti mají, chtějí se podělit o rodinnou náklonnost s těmi, kteří zůstali bez rodičů. Nesmíme se bát zvolit cestu adopce, podstoupit „riziko“ přijetí dětí. A dnes se s osiřením pojí i jisté sobectví. Nedávno jsem mluvil o demografické zimě, kterou dnes prožíváme: lidé nechtějí mít děti nebo chtějí mít jen jedno a ne víc. A je mnoho párů, které nemají děti, protože je nechtějí, nebo mají jen jedno, protože nechtějí další, ale mají dva psy, dvě kočky... Ano, psi a kočky nahrazují děti. Ano, je to směšné, rozumím, ale je to realita. A toto popírání otcovství a mateřství nás znevažuje, bere nám lidskost. A tak civilizace stárne a ztrácí lidskost, protože se ztrácí bohatství otcovství a mateřství. A země trpí, protože nemá děti a – jak někdo poněkud vtipně řekl – „a kdo teď bude platit daně na můj důchod, když nejsou děti? Kdo se o mě postará?“ – sice se zasmál, ale je to pravda.

Prosím svatého Josefa o milost, aby probudil svědomí a abychom přemýšleli o tomto: mít děti. Otcovství a mateřství jsou plností lidského života. Přemýšlejte o tom. Je pravda, že pro ty, kdo se zasvěcují Bohu, existuje duchovní otcovství a duchovní mateřství; ale ti, kdo žijí ve světě a žení se, musí myslet na to, že budou mít děti, že jim budou obětovat svůj život, protože to ony jim budou zavírat oči, tedy myslíme na svou budoucnost. A také, pokud nemůžete mít děti, přemýšlejte o adopci. Ano, je to riziko: mít dítě je vždycky riziko, ať už přirozené, nebo adoptované. Rizikovější je však nemít žádné děti. Rizikovější je popírání otcovství, popírání mateřství, ať už skutečného, nebo duchovního. Muž a žena, kteří dobrovolně

nerozvíjejí smysl pro otcovství a mateřství, přicházejí o něco hlavního, o něco důležitého. Přemýšlejte o tom, prosím. Doufám, že instituce budou vždy připraveny pomoci v tomto smyslu s adopcí, seriózně dohlížet, ale také zjednodušit potřebný postup, aby se mohl splnit sen tolika dětí, které potřebují rodinu, a tolika manželů, kteří se chtějí darovat v lásce. Před časem jsem slyšel svědectví jednoho člověka, lékaře – významného ve své profesi –, který neměl děti a rozhodl se se svou

ženou jedno adoptovat. A když přišel čas, nabídli jim jedno a řekli: „Ale nevíme, jak to bude s jeho zdravím. Možná může mít nějakou nemoc.“ A on – protože už dítě viděl – řekl: „Kdybyste se mě na to zeptal, než jsem přišel, možná bych řekl ne. Ale viděl jsem ho: přijímám ho.“ Je to touha být otcem, být matkou i v adopci. Nebojte se toho.

Modlím se, aby se nikdo necítil být ochuzen o pouto otcovské lásky. A aby ti, kdo trpí osiřením, mohli pokračovat bez tohoto ošklivého stavu. Kéž svatý Josef ochraňuje sirotky a pomáhá jim a kéž se přimlouvá za páry, které si přejí mít dítě. Za to se společně modleme:

Svatý Josefe, který jsi miloval Ježíše otcovskou láskou, buď nablízku mnoha dětem, které nemají rodinu a touží po otci a matce. Podpoř manžele, kteří nemohou mít děti, pomoz jim, aby skrze toto utrpení objevili větší cíl. Dej, aby nikomu nechyběl domov, pouto, člověk, který by se o něj či o ni staral, a uzdrav sobectví těch, kdo se uzavírají před životem, aby otevřeli svá srdce lásce.

Přeložil Petr Vacík,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Pondělí 7. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jitka Chalánková – lékařka a politička **6:55** Buon giorno s Františkem **7:40** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Lidičky – Dětské kočovné divadlo Kyjov **9:10** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou (71. díl): Můj život je slackline **10:45** Dopisy z rovníku **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Rimini – La Verna **13:15** Fatima: Poselství Rusku **14:05** Noční univerzita: Jan Albert Šturma – Kulturní geobotanika suburbie velkoměsta **14:55** Krajčárka Mária Hnidková **15:10** Poletuchy: Na skok do kraje razoviteho **16:00** V souvislostech **16:20** Vesnice z kartonů **18:05** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:10** Příběhy z Dobré knihy: Podobenství o hřivnách **18:20** Flešbky – Godzone podcast **18:50** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **19:25** Mwebare kwija – Klinika v buši **19:45** Přejeme si... **20:05** Biblická studna [L] **21:10** Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Averbode, Belgie **21:50** Groteský Bustera Keatona: Frigo na mašině **23:10** Noemova pošta: Březen 2022 **0:15** Na pomezí ticha a tmy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 8. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům (90. díl): Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity **7:00** Princ, který si vybral Dona Boska **7:45** V pohorách po horách: Zemská brána – Orlické hory **7:55** Dům ze skla? **9:10** Paprsek Boží lásky – Kosovo **9:40** V souvislostech **10:05** Noční univerzita: David Novák – Trestá Bůh? **10:35** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak roste chléb **13:10** Muzikanti, hrajte **13:35** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **14:05** Irák – Ninivské pláně: Exodus **14:40** Jak potkávat svět: S hudební rodinou Štruncových **16:05** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **16:45** Vezmi a čti: Únor 2022 **17:05** Mezi pražci (104. díl): Březen 2022 **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **18:30** Příběhy z Dobré knihy: Ježišův vjezd do Jeruzaléma **18:40** Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry **19:10** V pohorách po horách: Kriváň **19:25** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Arnoštem Lukešem [P] **21:10** Nicaragua: Pán, záruka míru [P] **21:40** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **22:25** Magdaléna zbavená hanby **23:50** Terra Santa News: 2. 3. 2022 **0:10** Výpravy do divočiny: Veterináři bez hranic **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 9. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Halina Pawłowska – spisovatelka a moderátorka **7:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2022 **7:25** Noční univerzita: Jan Albert Šturma – Kulturní geobotanika suburbie velkoměsta **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou: Celoblohový dalekohled a kosmologie **9:05** Kde končí Evropa I: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **10:00** Víra do kapsy **10:20** Zachraňme kostely: Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **10:40** Bačkorám navzdory: Lubor jede na výlet **10:52** Egypt – Ať je požehnan Tvůj lid v Egyptě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Neřež na Folkových prázdninách **14:00** Biblická studna **15:00** Krajina pro motýly **15:17** Svatí Cyril a Metoděj **15:35** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2022

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

16:00 ARTBITR – Kulturní magazín **16:10** Návraty vítězů: koncert v Luhačovicích **17:25** Turiec, region magických vod **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vyhnání prodavačů z chrámu **18:15** Strýček Emu: Nachlazení **18:26** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? **18:35** Dokořán: S Naďou Konvalinkovou **19:25** Terra Santa News: 9. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:15** Noční univerzita: Radim Kuchař – Můj život s Bohem, nebo Boží život se mnou? **22:50** Putování po evropských kláštřech: Klášter karmelitek ve Weelde, Belgie **23:25** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Rimini – La Verna **23:55** 750 let Ostravou **0:15** Letem jazzem (12. díl): Jazz a fusion **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 10. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Korda o exorcismu – lékař a kněz **6:55** Začátek konce jaderných zbraní **7:55** Terra Santa News: 9. 3. 2022 **8:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **9:10** Mezi pražci (104. díl): Březen 2022 **10:00** Noemova pošta: Březen 2022 **11:05** V pohorách po horách: Pytlácké kameny – Jizerské hory **11:15** Poselství svatých: Svatý Petr **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Synagoga Hranice II. **13:35** Velké ticho v Poličanech **14:05** Plavební stupeň Přelouč **14:20** Obnova objektu Libušín po požáru **14:50** Na křídlech andělů **15:15** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou: Celoblohový dalekohled a kosmologie **16:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2022 **16:20** Poutníci času: S Jiřím Kalátem **16:35** Poníky, Poníky **17:25** Chlapi na hoře **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vdovin halář **18:15** Ovečky: 2. neděle postní [P] **18:45** Stíny barbarské noci **19:25** Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Abychom nezapomněli... O nejmenších muzeích [L] **21:30** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter ve Westvieren, Belgie **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Koncert Wihanova kvarteta: Šumperk **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 11. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Miloš Bok – dirigent a skladatel **7:00** Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2022 **7:20** Církev za oponou: Seminář **7:40** Velehradská zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy **7:50** Duchovní malby: Zjevení Páně **8:15** Harfa Noemova: A. Dvořák – Mše D dur **8:40** Vietnam **9:10** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Nový Zéland **9:19** Poletuchy: Na skok do Hradce **10:04** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **10:20** Biblická studna **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše

svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Sestra Sára **13:15** Příběh o Žofii **14:05** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **14:40** Můj chrám: Leoš Rýška, ředitel TV Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **15:00** Křížová cesta rodin **15:20** Nebojte se... **16:25** Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2022 **16:45** Klapka: S Arnoštem Lukešem **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Poslední večere **18:15** Jak potkávat svět (70. díl): S Pavlem Helanem **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** Putování po evropských kláštřech: Benediktinský klášter v Lovani, Belgie **22:05** Expedice Rembaranka: Umění přežít **22:45** Flešbky – Godzone podcast **23:15** Slezská lilie 2015: Glenn Kaiser Band (USA) **0:15** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 12. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Fuchs – filosof **6:55** Salesiáni v Brazílii **7:15** Hovory z Rekovic: Kamil Mrva **7:30** Chaplín hasičem **8:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **8:05** Strýček Emu: Nachlazení **8:15** Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry **8:40** Ovečky: 2. neděle postní **9:05** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **9:40** Guyanská Diana **10:05** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **10:50** Setkání (7. díl): Jiří Horák – Velehrad **11:00** Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2022 **11:30** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Cestujeme regionem Záhorie **15:15** Mezi pražci (104. díl): Březen 2022 **16:00** Setkání (24. díl): Radovan Gaudyn – kaple sv. Wolfganga v Horní Krupce **16:15** Chodničky životů: Rožnovské slavnosti 2021 **18:00** Promluva Mons. Tomáše Halíka: 2. neděle postní [P] **18:20** Cesty – Příběhy pomalým krokem: La Verna – Assisi [P] **18:50** Adopce srdce **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** V pohorách po horách: Roklina Piecky – Slovenský ráj **21:25** Jehňátko **23:00** Přijďte večer k nám... Ze zámku v Letovicích **0:35** Bohem zapomenuté kouty **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 13. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Ivan Hubáč – scenárista a dramaturg **7:00** Oko bez světla se nepotěší **8:20** Promluva Mons. Tomáše Halíka: 2. neděle postní **8:45** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Abychom nezapomněli... O nejmenších muzeích **10:10** Poutníci času: S Petrou Bučkovou **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Dobrodružství před kamerou **15:00** Harfa Noemova: Ivo Hrachovec zpívá Biblické písně A. Dvořáka **15:25** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28–36) **16:00** Jehňátko **17:35** Krajčárka Mária Hnidková **18:00** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bojí **18:05** Ovečky: 2. neděle postní **18:30** Animované biblické příběhy: Mojžíš **18:55** Strýček Emu [P] **19:05** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **19:35** Setkání (2. díl): MUDr. Tom Philipp – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Praze-Modřanech **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Pavlem Paškem [P] **20:50** Eva Pilarová – 55 let na scéně: Lucerna Praha **22:20** Klapka: S Arnoštem Lukešem **23:25** Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice **23:45** V pohorách po horách: Kriváň **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 7. 3. o 14:20 hod.:

V škole Ducha (Radosť a zmysel pre humor)

Duchovná obnova s o. Felixom Jánom Tkáčom, OFMCap. nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 8. 3. o 17:00 hod.:

Posvätné miesta kresťanskej viery:

Benediktínsky kláštor v Abu Goš (dokument)

Séria dokumentárnych filmov, ktoré mapujú kostoly, chrámy a miesta našej viery.

Streda 9. 3. o 20:50 hod.: Semienka nádeje

(Príhovor na ekumenickom stretnutí)

Svätý otec František sa v deň svojho priletu na Slovensko, v nedeľu podvečer, na Apoštolskej nunciatúre stretol s predstaviteľmi Ekumenickej rady Cirkví na Slovensku a predniesol k nim príhovor. Aké semienka nádeje môže priniesť tento jeho príhovor v otázke spolupráce kresťanov všetkých denominácií na Slovensku?

Štvrtok 10. 3. o 16:35 hod.:

Zambijský Bambo (dokument)

V súčasnej dobe je v Zambii asi trikrát menej kňazov než u nás. Pritom jednotlivé farnosti zahŕňujú desiatky kostolov a kaplniek a sú

v porovnaní s európskymi niekedy až 10x väčšie. Práve tam, kde je potreba kňazov najväčšia, chýbajú peniaze na ich vzdelávanie. Počet povolání v Zambii stále rastie, avšak z nedostatku finančných prostriedkov je možné zvyčajne prijať len 1 z 10 záujemcov.

Piatok 11. 3. o 17:25 hod.:

Nablízku (Nablízku vo farnostiach)

Predĺžené ruky charity – tak charitáci nazývajú farské charity. Ako farské charity vznikajú, koľko ich na Slovensku máme a ako aj vy môžete pomáhať núdznym vo svojej farnosti, sa dozvieme v ďalšej časti relácie Nablízku.

Sobota 12. 3. o 20:30 hod.:

Keylor Navas, muž modlitby

Inšpirujúci skutočný príbeh známeho kostarického brankára, Keylora Navasa, od jeho skromných začiatkov v chudobnej dedinke až po úspešný vzostup na elitného futbalistu v jednom z najlepších futbalových tímov, v Real Madride.

Nedeľa 13. 3. o 15:30 hod.:

Hudobné pódium

(Chorus Salvatoris)

Záznam z koncertov. Chorus Salvatoris 25. výročie, 2. časť.

BREVIÁR PRO LAIKY

5. – 12. BŘEZNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 3.		PO 7. 3.		ÚT 8. 3.		ST 9. 3.		ČT 10. 3.		PÁ 11. 3.		SO 12. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Nešpory:														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	304	338	307	342
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	294	327	298	331	301	335	304	339	308	343
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	305	339	308	343
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 6. 3. – 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4–10
 Ž 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15
 Odp.: srov. 15 (*Bud' se mnou, Pane, v mé tísní.*)
 2. čt.: Řím 10,8–13
 Ev.: Lk 4,1–13

Pondělí 7. 3. – připomínka

sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18
 Ž 19(18),8.9.10.15
 Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
 Ev.: Mt 25,31–46

Úterý 8. 3. – připomínka

sv. Jana z Boha

1. čt.: Iz 55,10–11
 Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19
 Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
 Ev.: Mt 6,7–15

Středa 9. 3. – připomínka

sv. Františky Římské

1. čt.: Jon 3,1–10
 Ž 51(50),3–4.12–13.18–19
 Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
 Ev.: Lk 11,29–32

Čtvrtek 10. 3. – připomínka

sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
 Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
 Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
 Ev.: Mt 7,7–12

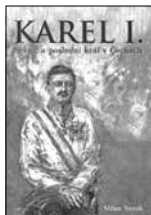
Pátek 11. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
 Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8
 Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo ob stojí?*)
 Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 12. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19
 Ž 119(118),1–2.4–5.7–8
 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
 Ev.: Mt 5,43–48

ČESKÝ SVĚTEC

KAREL I. • SVĚTEC A POSLEDNÍ KRÁL V ČECHÁCH

Milan Novák • Předmluva Karl von Habsburg
Recenzoval PhDr. Jiří Rak

Karel I. (1887-1922), poslední z českých králů (1916-1918), byl Habsburk i potomek Přemyslovců. V mládí sloužil u dragounského pluku v Brandýse nad Labem a ve Staré Boleslavi, dobře mluvil česky a brandýský zámek si v roce 1917 koupil do osobního vlastnictví. Čechy měl rád, často sem zajížděl a pozitivní vztah k zemím i lidu Koruny svatováclavské si zachoval až do své předčasné smrti ve vyhnanství na ostrově Madeira v roce 1922. V roce 2004 jej papež Jan Pavel II. prohlásil blahoslaveným a v dlouhé řadě českých panovníků se tak stal druhým světcem po svatém knížeti Václavovi. V tragickém a dojemném životním příběhu císařského páru Karla a Zity sehrála důležitou úlohu celá řada lidí z českých zemí či českého původu, a i proto by se v naší historické paměti měl stát příběhem znovu živým, chceme-li se konečně objektivně ohlédnout za vlastní minulostí a lépe se pak orientovat v současném, neméně komplikovaném a ohroženém světě. K tomu výborně poslouží i tato publikace PhDr. Milana Nováka.

Stanislav Juhaňák - TRITON

Váz., přebal, A4, křídový papír, 152 stran, 333 Kč

nebo co v daný okamžik potřebuje, aby mu bylo dobře. Po naplnění potřeby nebo změně pocitu se může přesunout na další políčko, které ho vystihuje.

*Irena Smékalová • Magnetická tabulka
+ 8 magnetických figurek, 200x200 mm • 299 Kč*

ŽIVOT S BOHEM

EUCHARISTIE • LĚK NESMRTELNOSTI

Tomáš Špidlík • Z itaštiny Pavel Ambros
Odpovědná redaktorka Anna Lexmaulová

Eucharistie je ohniskem našeho života i radosti našich tužeb. Biblická označení Lámání chleba, Večeře Páně, Svátá oběť a jiná vyjadřují hluboké propojení srdcí, která se na sebe těší. Jde o intimitu Boha v člověku a člověka v Bohu.

Eucharistie podle kardinála Špidlíka také omlazuje svět a vytváří jeho novou podobu.

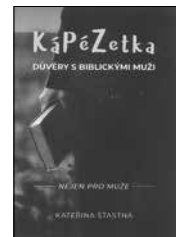
*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Druhé vydání
Brož., 110x180 mm, 88 stran, 110 Kč*

KÁPÉZETKA DŮVĚRY S BIBLICKÝMI MUŽI • NEJEN PRO MUŽE

Kateřina Šťastná

Biblické postavy zažívaly situace, kdy se zdálo, že dál už cesta nevede. Že je to totální konec. A přesto, když čtete jejich příběhy dál, vidíme, jak mocně Bůh v jejich životech zasáhl. Podobný pocit bezvýchodnosti zažíváme i my. Zkusme se na svoje životy podívat z Boží perspektivy. Z pohledu ne oné bezvýchodné situace, ale z pohledu jejího konce. A svěrmě to všechno v naději do rukou Bohu Otcí.

*Cesta • Brož., A6, křídový papír,
40 stran, 59 Kč*

K PROHLOUBENÍ RODINNÝCH VZTAHŮ

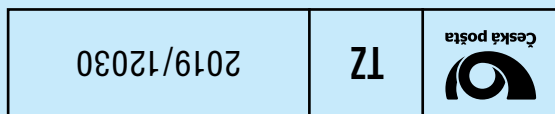
RODINNÉ ŠACHY LÁSKY

Prohlubte své vztahy v rodině pomocí rodinných šachů lásky! Políčka magnetické šachovnice jsou rozdělena na pocity a potřeby. Člen rodiny umístěním své figurky na dané políčko sděluje ostatním členům, jak se cítí

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválně se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek (jako povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.